

I

Han havde brug for at trække frisk luft, men for at rulle elruderne ned, måtte han først starte motoren. Og hvis han startede motoren, ville forlygterne samtidig tænde og højst sandsynligt ødelægge det hele.

Han løftede armen og lagde hånden mod bilruden. Kunne lige akkurat skimte viserne på armbåndsuret. Klokkeren var ikke mere end to. Han lænede hovedet mod ruden og så for guderne måtte vide hvilken gang hen mod den sidste villa på vejen. Vinduerne lyste gult. Der var ingen aktivitet at spore.

Mobiltelefonen i brystlommen vibrerede.

Han rettede sig op. Hørte lyden af hæle, som skrabede mod asfalt. I højre sidespejl kom en kvinde til syne. Hun havde en kort jakke og et par stramme jeans på. Skuldertaske. Skyggen blev mindre, idet hun passerede under gadelygten. Hun var koncentreret om tasken, løftede den op foran brystet, åbnede den, mens hun gik.

Med øjnene rettet mod spejlet lod han sig glide ned i bilsædet. Prøvede at gøre sig lille.

Da hun var ud for bilen, standsede hun.

Han gled endnu længere ned i sædet.

Hun tog noget op af tasken.

Han pressede hovedet bagud for ikke at blive fanget af spejlet.

Hun bøjede sig frem. Spejlede sig i hans sidespejl. Tog læbestift på, smækkede læberne sammen og tjekkede resultatet. Strakte lillefingeren ud og fjernede lidt farve fra mundvigen. Rettede sig op.

En evighed af tid passerede.

Endelig fortsatte hun hen mod det sidste hus på vejen.

Hun standsede foran smedejernsporten. Så sig omkring.

Metal klingede mod metal, da hun åbnede porten. Hængslerne skreg, da hun lukkede den bag sig.

Langsomt gled skikkelsen frem mod indgangsdøren, som blev åbnet, idet hun begyndte at gå op ad trappen.

Frank Frølich noterede sig tidspunktet. Nul to nul otte.

I samme øjeblik døren havde lukket sig bag hende, hørtes Rindals stemme i øresneglen.

»Hvad var det?«

»Ja, du skal ikke spørge mig.«

»Så hun dig?«

»Det aner jeg ikke.«

»Hvis hun så dig, ved han, at vi er her.«

»Det har han vidst hele tiden.«

Der blev stille. Frølich talte indvendig til ti.

»Det kan ikke være tilfældigt, at hun netop standsede op ved din bil.«

»Jo, det kan sagtens være tilfældigt. Hun spejlede sig og tog læbestift på.«

»Har du en id?«

»Jeg så kun profilen. Rød hårfarve, pandehår, tredive år plus.«

»Bliv siddende. Du får besked.«

Øresneglen blev tavs. Natten var atter stille, og ømheden i kroppen vendte tilbage. Det eneste, han kunne gøre, var at sætte sig bedre til rette.

Han vågnede ved, at mobiltelefonen vibrerede. Det var blevet helt lyst. Uret viste ti minutter i seks. Han havde sovet i næsten fire timer.

Rindal var i godt humør. Stemmen i øret sang *Mester Jakob*.

»Det er jeg ked af,« gabte Frølich. »Jeg faldt i søvn.«

»Ja, det bemærkede vi.«

»Er jeg gået glip af noget?«

»Ikke en skid, men nu sker der ting og sager. Du kan gøre det godt igen.«

Venstre sidespejl. En taxi. Bilen passerede, kørte helt hen på vendepladsen og foretog en U-vending, inden den kom tilbage og standsede foran villaen bag smedejernsporten. En hvid Mer-

cedes. Dieselmotoren brummede. Indgangsdøren blev åbnet. Kvinden gik hastigt ned til taxien.

Stemmen i øret: »Klar, parat, start!«

Frank Frølich ventede, til Mercedesen havde passeret, før han startede bilen. Dækkene hvinede, da han kørte ind på vendepladsen og foretog samme U-vending som taxien. Han kastede et blik ind til højre, idet han passerede huset. En velkendt silhuet stod i vinduet og fulgte med. Det var Zahid.

Han indhentede taxien og lagde sig nogle meter bag den. Så tidligt på morgenen var der ikke megen trafik. En enkelt lastbil, et par taxier, nogle varevogne.

Turen gik ud på E6 og ned mod Oslogryta. Taxien holdt en fart på næsten hundred og tyve.

Telefonen vibrerede igen. »Hvad sker der?«

Han rettede på mikrofonen, idet bilen drønede ind i Vålerengatunnelen. »Jeg har kontakt.«

»Find ud af, hvem hun er, og hvor hun bor. Der er ingen grund til at holde lav profil, når Zahid så dig.«

Frølich afbrød forbindelsen. Taxien svingede af imellem de to tunneler. Han fulgte efter. Idet bilerne kørte side om side i hårnålesvingene, kunne han se hendes profil. Flot kvinde. Tyggede tyggegummi.

Bilen drejede af endnu en gang og kørte nu opad, ind i tunnelen, i retning af Ryenberget og Simensbråten.

Taxien satte farten ned, da de kom ind i beboelseskvarteret, men ikke meget. En morgenfrisk jogger smuttede over vejen. En pige med vådt hår efter morgenbadet travede hen ad fortovet.

Taxien bremsede ned foran vejbumpene.

Da den endelig standsede ved fortovskanten, tændte Frølich det blå blink. Chaufføren blev siddende stift på sit sæde og stirrede panisk i bakspejlet. Han vidste, at han havde overskredet hastighedsgrænserne. Frølich lod ham lide uvishedens kvaler, mens kvinden betalte for turen. Da hun åbnede døren, stod han også ud.

»Vil du være venlig at komme med mig?«

Hun blev stående og stirrede på ham, uforstående.

Hun var ikke så høj, som han først havde troet. Ovalt ansigt,

regelmæssige træk. Fyldige læber, øjenbryn som to liggende parenteser med et lillebitte knæk i forholdet et til to. Det, at hun tyggede tyggegummi, gav ansigtet et drillende udtryk. Hun så fra den civile bil med de blinkende, blå lygter til ham og tilbage på bilen igen. Hendes jakke var uden lommer, og cowboybukserne sad så stramt, at hun garanteret ikke havde noget i lommerne på dem.

Hun satte sig ind, havde bare fødder i skoene. Slanke ankler.

Frølich rakte bydende hånden frem. Hun så op på ham, stadig spørgende. »Tasken,« sagde han.

Hun tøvede først, som om hun overvejede at indlede en diskussion. Virkede rolig, ikke nævneværdig nervøs. Til sidst tog hun tasken af skulderen og rakte ham den.

Han satte sig ind bag rattet. En bølge af parfume blandet med sød tyggegummilugt fyldte bilen.

»Vil du være venlig at legitimere dig?« Hendes stemme var mørk og lidt hæs.

Han fiskede id-kortet ud, som han havde hængende om halsen. »Frank Frølich, Volds- og Sædelighedsafdelingen.«

Han åbnede hendes taske.

»Vil du være venlig at slukke det blinklys?«

»Vil du være venlig at tie stille, til der bliver talt til dig?« svarede han igen.

»Fordi det er her, jeg bor,« forklarede hun forsigtigt.

Han lod blinklysene være tændt. De blå lyn blev reflekteret på husmurene. Han tømte taskens indhold ud på sædet ved siden af sig. Der var en mascara og en læbestift, en pakke cigaretter, Kent. En lighter af guld.

Han fandt en pung. Guld Eurocard og Visa sølvkort. Hævekortet fortalte, at hun hed Veronika Undset, født i 1973. På fotografiet havde hun et stirrende blik og permanentkrøller. Den nuværende frisure klædte hende bedre, pjusket og med pandehår. Desuden indeholdt pungen kundekort og et medlemskort til et træningscenter, to hundredkronesedler og en tohundredkroneseddel. Ikke noget kørekort.

»Hvad laver du, Veronika?«

»Som du ser, sidder jeg her.«

Han mødte hendes blik i spejlet. Øjenfarve grøn. Han blinke.

»Jeg mener til daglig. Hvad arbejder du med?«

»Jeg er selvstændig næringsdrivende.«

»Hvad sælger du?«

»Privat hjemmehjælp.«

»Om natten?«

Hun sukede tungt og tog øjnene til sig. »Om dagen. Lige nu har jeg været på besøg hos en gammel ven.«

Han prøvede at fange hendes blik igen, men uden at det lykkedes.

To brune piller, pakket i cellofan, lå under et nøglebundt. »Hvad er det her, Veronika?«

»Voltaren, imod muskelsmerter. De er købt på recept. Jeg forstrakte en muskel under dansetræning for nogle uger siden.«

Recept. Det havde hun ikke behøvet at sige.

Parfumeflakonen var orange. Lancôme; tyggegummipakken uåbnet. Extra. Den lå over en æske reklametændstikker fra en restaurant. Det sidste objekt var en pakke trusseindlæg, uåbnet. Endnu en gang udvekslede de blikke i spejlet, og han lagde pakken tilbage. »Beklager,« sagde hun og smilede drillende. De stikkelsbærlignende iriser changede i grønt under det pju-skede pandehår.

Han åbnede æsken med reklametændstikker, flere af dem var brugt. Han åbnede cigaretpakken. Hun havde røget tre cigaretter. Hvis hun brugte tændstikker, hvorfor gik hun så rundt med en lighter i tasken?

Det var en Zippo. Han åbnede den. Knipsede på tændingsmekanismen. Tandhjulet gnistrede ikke det mindste. Han lugtede til lighteren. Ikke skyggen af benzinlugt.

Men Veronika var holdt op med at tygge. *Tampen brænder*, tænkte Frølich.

Han vejede lighteren i hånden og åbnede den, trak de to halvdele fra hinanden og vendte den på hovedet.

Det filtstykke, som skulle dække for benzinmagasinet, var fjernet. Det, som skulle have været vat under filten, var der heller

ikke. Det, der var i magasinet, var sammenkrøllet pergamentpapir.

Veronika sank hørligt.

Han gav sig god tid. Vendte sig langsomt om. Spillet i de grønne øjne var slukket. Hun virkede forvirret.

»Vil du fortælle mig, hvad du har gemt i lighteren?«

»Aner det ikke.« Hun så væk, ud ad vinduet.

Han trykkede på den automatiske dørlukker, og låsene blev aktiveret med en dump lyd. Det gav et sæt i hende, og hun så op.

»Vær nu sød,« sukkede hun tungt. »Jeg er træt og vil gerne ind, det er ikke min lighter!«

»Ikke din lighter?« Han hævede begge øjenbryn.

Hun tav.

»Hvis lighter er det så?«

Hun sukkede opgivende.

Han gentog spørgsmålet.

»Ville du tro mig, hvis jeg sagde det? Ville du åbne dørene og lade mig stå ud og gå op til mig selv, ville du så tage hjem til vedkommende og gennemføre samme rutine, som du er i gang med over for mig?« Hun rystede opgivende på hovedet. »Du spiller et spil, jeg ikke forstår, men som jeg alligevel heller ikke kan gøre noget ved.«

Han pirkede det krøllede pergamentpapir ud og åbnede det forsigtigt. Det indeholdt flere portioner hvidt pulver.

»Hvor har du købt det her, Veronika?«

Hun tav. Sad stadig med ansigtet bortvendt og blikket rettet mod gaden. Hun reagerede ikke engang, da han drejede tændingsnøglen rundt.

Klokken var blevet ti om formiddagen, da Veronika Undset endnu en gang blev hentet op fra sin celle. Frølich stod ved side af Rindal og betragtede tv-billedet fra afhøringsrummet. Hun havde været igennem en skrap omgang nu: Aldrig tidligere straffet, men alligevel grundigt ydmyget. Stå på stregen, skoene af, remse navn med mere op og aflevere personlige ejendele. Derefter: Sidde på gulvet i cellen i flere timer, blive afhørt

og sat tilbage i cellen. Lidt af et helvede for et menneske, som havde været oppe hele natten. Ingen tvivl om, at hun måtte være totalt udkørt.

Frølich tog en dyb indånding og gik hen til afhøringsrummet med raske skridt. Han gik ind.

Hun sagde ingenting. Stirrede ind i væggen, ansigtet var hæret.

»Klokken er blevet fem minutter over ti, og Frank Frølich fortsætter afhøringen af Veronika Undset,« sagde han til båndoptageren.

Hun løftede langsomt hovedet og så på ham.

»Du er blevet pågrebet, fordi du var i besiddelse af flere brugerdoser kokain efter at have forladt Kadir Zahids hjem klokken nul fem halvtreds. Du blev observeret, idet du ankom til Zahids hjem klokken nul to nul otte. Købte du stoffet af Zahid?«

Hun rystede på hovedet.

Han hævede begge øjenbryn.

Hun rømmede sig og sagde: »Nej.«

»Hvem har du så købt det af?«

Hun trak vejret tungt og skar en opgivende grimasse over, at han overhovedet kunne få sig selv til at spørge.

»Vidnet svarer ikke på spørgsmålet. Du forlod Zahids hus klokken nul fem halvtreds ...«

»Jeg har aldrig købt stoffet af nogen,« afbrød hun irriteret. »Det er ikke min lighter. Jeg aner ikke, hvordan det er havnet i min taske, og det har jeg prøvet at fortælle dig flere gange.«

»Tror du helt ærligt selv på den historie?«

»Hvorfor plager du mig med det her? Jeg har ikke sovet i et døgn. Jeg er dødtræt. Hvis det er ulovligt at gå rundt med en bane kokain i tasken, så giv mig en bøde. Du skal få pengene her og nu, bare du lader mig gå. Det, du har gang i nu, er helt ude af proportioner.«

»Hvad slags ærinde havde du hos Zahid i nat?«

Hun kneb læberne sammen. Slog med en utålmodig bevægelse med overkroppen. En tot hår rev sig løs og dannede en dramatisk linje over panden. Det provokerede ham lidt, at hun så så godt ud.

»Vidnet svarer ikke på spørgsmålet. Veronika Undset, forholder det sig sådan, at du ikke vil udtale dig om besøget hos Zahid?«

»Vi talte sammen.«

»Hvem befandt sig i huset?«

»Der var mig og Kadir.«

»Hvor længe har du kendt Kadir Zahid?«

»I mange år. Vi har gået i skole sammen.«

»Kadir Zahid har som regel et par livvagter omkring sig, var de ikke til stede?«

Hun rystede på hovedet.

»Nej, vi var alene.«

»Hvorfor var han alene, altså uden livvagter?«

»Det må du da hellere spørge ham selv om. Jeg aner det ikke.«

»Men du må da have gjort dig nogle tanker om det?«

»Nej, det har jeg ikke, hverken på det tidspunkt eller nu. Han og jeg talte sammen.«

»Talte om hvad?«

»Det er privat.«

»Privat? Du er vel klar over, at du netop nu bliver afhørt af politiet?«

»Den samtale, vi havde, var fortrolig, og jeg vil ikke fortælle noget som helst om indholdet, uanset hvor meget du presser.«

»Du kom ud til ham klokken to om natten for at snakke?«

»Det har jeg jo lige sagt, ikke?«

»Var du og Zahid i seng med hinanden?«

De fyldige læber fortrak sig i et spydigt smil.

»Vil du svare på spørgsmålet?«

»Det er min egen, private sag, hvem jeg går i seng med eller ej.«

»Kan Zahid have lagt lighteren i din taske uden dit vidende?«

Hun stirrede på ham med åben mund.

»Vil du være venlig at svare?«

»Svaret er nej. Kadir er en fanatisk afholdsmand, han drikker ikke engang øl.«

»Havde du til hensigt at sælge stoffet videre til andre?«

Hun gjorde en irriteret bevægelse. »Nej. Kunne du ikke gøre

det her lidt enklere og sige, hvad det egentlig er, du vil? Hvorfor sidder vi her?»

»Du var i besiddelse af fem gram kokain. Det er strafbart.«

»Du burde have mere fornuftige sager at bruge din tid på. Gå ind på en hvilken som helst netavis, så finder du ud af, hvor politiet burde befinde sig i dette øjeblik.«

Hun skiftede siddestilling og lagde det ene ben over det andet. »Bliver vi færdige med denne her sag, hvis jeg vedkender mig det stof?«

Han trådte vande. De udvekslede blikke, og han kunne se, at hun vidste det. Hun smilede skævt, og han kunne ikke lade være med at være imponeret over hendes stil.

Døren gik op, og Emil Yttergjerde stak hovedet ind.

Frølich sagde: »Klokken er fjorten minutter over ti, og Frølich forlader afhøringsrummet.«

Han gik ud.

»Det, hun siger, passer,« sagde Yttergjerde. »Hun har et firma, som hedder Undset A/S. Noget med rengøring og sådan. Den daglige leder hedder Veronika Undset. Registreret i Brøn-nøysund. Alt er i orden, rent regnskabsmæssigt, der er betalt skat og moms, ikke noget at komme efter dér.«

»Hvad fanden laver hun så hos Zahid om natten?«

Rindal kom ud fra tv-rummet.

Frølich sukkede tungt og sagde det højt, som han vidste, at de andre også tænkte: »Jeg kan ikke se noget formål med det her. Hun ved, at vi løslader hende når som helst. Hun sidder bare der og holder ud.«

De tre så på hinanden. Det blev Yttergjerde, som spurgte: »Så hvad gør vi?«

Rindal slog muntert ud med armene. »Vi lader hende gå.«

Frank Frølich stoppede op ude i gangen og gabte. En hel nat siddende på sin flade i en bil havde gjort ham stiv og øm. Det gav et sæt i ham, da han fik øje på Lena Stigersand. Hun havde en grim bule under venstre øje.

»Ny savnet-sag,« sagde hun og rakte ham en anmeldelse.

Han bladrede hurtigt papirerne igennem. »Og hvad med dig?« sagde han. »Er du styrtet med cyklen, eller har du bare fået dig en ny kæreste?«

»Forsvundet pige,« fortsatte hun uanfægtet, »eller rettere sagt, en ung kvinde, fra Uganda, Universitetet i Kampala, Makerere. Hun hedder Rosalind M'Taya. Det er *m* og *t* efter hinanden ligesom i Mount Everest. Hun er deltager på det internationale sommeruniversitet. Altså begavet. Det er sikkert vanskeligt at komme ind. Hun flyttede ind på studenterkollegiet i onsdags og boede der i to nætter. Men da hendes værelseskammerat ankom i går, en pige fra Pakistan, undskyld, ung kvinde, var hun der ikke, og er ikke blevet set siden.«

Frank Frølich så stumt på hende. »Lena,« sagde han så.

»Pointen er, at hun er udeblevet fra en masse forelæsninger uden at melde afbud. Det eneste, jeg indtil nu har fundet ud af, er, at hun ankom med fly fra London tirsdag formiddag, et fly, som korresponderede med flyet fra Kampala.«

»Du ser forfærdelig ud. Hvad er der sket med dit øje?«

»Mit øje?« sagde Lena med samme ligegyldige tonefald. »Der er ikke noget i vejen med mine øjne. Måske skulle du selv få dig et synstjek. Du er ved at være i den alder.«

Frank Frølich gik videre hen mod sin egen dør. Her stødte han ind i Emil Yttergjerde. Frank nikkede mod Lenas afvisende ryg. »Så du det sæbeøj?«

Emil nikkede.

»Hun ville ikke tale om det.«

Emil smilede skævt. »Lidt spanking, der løb løbsk, måske?«

Frølich skar en tvivlende grimasse. »Lena?«

»Du har måske ikke hørt det? Forrige fredag. Hun og Ståle Sender forlod fredagsbaren – samtidig. Det er *sandhedens klare ord* ifølge Rygters Bureau.«

»Lena og Ståle?« Frølich kunne ikke få sig selv til at tro på det, i hvert fald ikke umiddelbart.

»Stål i ben og arme, forstår du, de varmede sikkert op med *Blue Velvet*, med eller uden lattergas.« Emil smilede bredt og gik videre.

Frank Frølich gik ind og satte sig ved sit eget skrivebord. Lena og Ståle Sender? Ståle, som var blevet forflyttet – hvor mange gange? Som nu kontrollerede pas i Gardermoen, når han da ikke chikanerede asylansøgere?

Et umage par: Lena var enebarn og vokset op i det fine Bærum. På restauranter kunne hun finde på at sende en vin retur, hvis den var fejltempereret. Lena talte fint og brugte ikke slangudtryk som så mange andre. Ståle var arbejderklassedreng fra Furuset-kvarteret med tre interesser: Biler, ure og cognac – i nævnte rækkefølge. I sin tegnebog havde han et billede af sin Ford Mustang fra halvfjerdsene, som han hvert efterår anbragte i vinterhi. To gange var Ståle blevet efterforsket af specialgruppen for voldsudøvelse, og så var de tilfælde, som blev fortiet eller ganske enkelt glemt, ikke medregnet.

Frank Frølich så ned på anmeldelsen. Den var clipset sammen med en bunke fotokopier. Den forsvundne kvindes ansøgningsblanketter til ISS – Oslo *International Summer School*. Rosalind M'Taya studerede matematik og naturvidenskab ved Makerere – og så vidt han kunne se – med imponerende karakterer. Anbefalinger med mange fine ord fra to forskellige professorer. *Letters of Invitation* fra Oslo Universitet. Inviteret til seks ugers ophold i internationalt miljø med højt kompetente forelæsere. Fotografiet afslørede, at Rosalind M'Taya var smukkere end gennemsnittet. Hun havde opsat hår. Hovedbunden var stribet af afrokrøller, som var moderigtigt behandlet med voks. Hun så

ud fra billedet med dådyrøjne, havde fuldendte læber og øjenvipper, som buede opad.

Et par dage i Norge og så pist væk? Det her kunne *ikke* være trafficking. Rosalind var en seriøs studerende, ikke smuglet ind af dubiose østeuropæere for at betjene mandfolk fra en lejlighed i Bygdøy Allé.

Hun lander i Gardermoen. Hun kommer igennem paskontrollen og tolden. Tager enten lufthavnstoget eller lufthavnsbussen. Garanteret ikke en taxi. Hun har sikkert fået tilsendt en vejbeskrivelse fra Sommeruniversitetet. Lufthavnstog er det nemmeste. Så kan hun skifte direkte over i tunnelbanen på Nationaltheatret Station og køre med til Blindern. Pæn pige og højst sandsynligt fattig, præmieret med dette ophold i udlandet. Usikker, måske for første gang udenlands. Sød, sikkert også forsigtig, påpasselig. Hvilken type mennesker ville hun have tillid til? Andre afrikanere? Medstuderende?

Rosalind M'Taya forsvandt to dage *efter*, at hun var flyttet ind på studenterkollegiet.

I Oslo bor der en sværm af mennesker, som har arbejdet i Østafrika for Norad og FN. Måske havde Rosalind en adresse med hjemmefra, måske opsøgte hun nogen. Måske var hun stadig på besøg hos disse mennesker. Måske kørte en tidligere missionær hende rundt, viste hende vikingskibene eller Vigelandsparken i dette øjeblik. Måske var disse overvejelser bare spild af tid.

Lena sammen med Ståle Sender!

Kunne det være muligt? Den socialdemokratiske pige fra Bærum i seng med the missing link, en primitiv, racistisk gadedreng, som fik erektion af risikable opgaver?

Frank Frølich rejste sig fra stolen. Det havde været en lang nat. Han måtte hellere se at komme hjem.

Halvanden time senere stod han på Rosalind M'Tayas kollegieværelse. Den pakistanske værelseskammerat nåede ham til midt på brystet. Hendes fletning var et håndværksmæssigt kunstværk, tyk, lang og sort med et mønster som klatretovet i en gymnastiksal. Når hun smilede, blottede hun lange, uregelmæssige

tænder. Hun fortalte, at hun aldrig havde mødt Rosalind, men at tingene i kufferten var hendes.

Frølich åbnede kufferten. Fik bekræftet sine formodninger om Rosalinds baggrund. Hun var fattig. Det meste af tøjet så hjemmesyet ud. Allernederst lå nogle kangaer og batikmønstrede stoffer. Smykkerne var typisk afrikanske med store former og farver.

Han mærkede, at den pakistanske kvinde var begyndt at røre uroligt på sig. »Det er helt i orden,« sagde han. »Jeg kan sagtens klare det selv.«

Hun gik.

Han tømte indholdet af kufferten ud på sengen. Opdagede med det samme to faresignaler. En pengeclips med et bundt sedler og en fuldt udstyret toilettaske. Hun var forsvundet uden at have taget sine toiletsager med eller sørge for opbevaring til sine penge. Kufferten havde været så proppet, at det var usandsynligt, at hun havde taget skiftetøj med. Sandsynligheden for, at Rosalind var forsvundet af egen fri vilje, var blevet betydeligt mindre.

Han stillede sig hen ved vinduet. Kiggede ud på stierne og græsplænerne mellem de store træer i parkanlægget. Fik øje på grupper af studerende af diverse nationaliteter. En større gruppe sad i en rundkreds på græsplænen. Frikvarter.

Han frøs pludselig på ryggen og vendte sig ind mod rummet. Det var, som om en eller anden havde strøget ham over skuldrene. En hvinende lyd hørtes. I næste sekund var den borte, og så fyldte de normale lyde igen værelset: En eller flere beboere lavede mad i fælleskøkkenet. En mandestemme råbte noget bag en væg langt borte, og det susede i rørene.

Han rystede fornemmelsen af sig.

Da han kom udenfor, blev han stående og betragtede det flotte parkanlæg. Da han selv studerede, var det en almen antagelse, at beboerne på kollegiet måtte have fået pladsen på uærlig vis. De, der boede på noget, der lignede en herregård blot et stenkast fra universitetsområdet, var ekstremt heldige.

Problemet er, tænkte han, at Rosalind M'Taya kunne være løbet ind i hvem som helst, da hun gik ud fredag. Måske var hun

taget med T-banen ned til centrum. Det var mest sandsynligt, at hun havde holdt sig til nogen, hun allerede kendte *lidt* – med-studerende. Altså måtte man gå rundt med billede og spørge i butikkerne og på caféerne ...

Han orkede det ikke nu. Han måtte hjem og sove.

Klokken var fem om eftermiddagen, da mobiltelefonens væk-
keur ringede. Han blev liggende i sengen, lidt usikker på, hvor-
for han havde sat alarmen til. Så kom han i tanker om selskabet.

Frank havde ikke haft kontakt med Karl Anders Fransgård i
flere år og var derfor blevet temmelig overrasket, da han fik en
invitation til hans fyrreårs fødselsdag. De havde været nærmest
uadskillelige i teenageårene, men efter at de var blevet voksne,
havde de ikke set meget til hinanden.

De havde fundet sammen i de sidste år i folkeskolen i en
fælles interesse for modelfly og mekanik. Til jul havde Frank fået
en lille propelmotor, som han satte fast på skrivebordet, fyldte
op med benzin og fik til at virke ved at slå propellen i gang med
pegefingeren. Det at starte en forbrændingsmotor på den måde,
justere blandingen af benzin og luft, få den til at køre regel-
mæssigt, var toppen af lykke i drengeårene. Men kammeratens
interesse for fly strakte sig meget længere end til modelmoto-
rer. Han var opslugt af teknikken bag jetmotorer og propelkraft.
Hans værelse var fyldt med bøger om flymodeller, flypionerers
liv og bedrifter og flyhistorie. Han samlede desuden på gamle
filmklip: Roald Amundsen, som stod i sælskindstøj og vinkede
foran Latham-flyet, inden han steg om bord for at lede efter
Umberto Nobile, luftskibet Hindenburg, som brød i brand over
New York, Lindbergh i sit fly, *Jenny* – allerede dengang var Karl
Anders' værelse som et lille flymuseum.

Alle troede, at Karl Anders ville blive pilot, men et problem
med hans farvesyn gjorde, at han aldrig fik drømmen realiseret.

Frank og Karl Anders var gledet fra hinanden. Frank mær-
kede et klamt ubehag strømme langs ryggen, hver gang tan-
kerne strejfede den hændelse. *Men det er længe siden*, sagde han
til sig selv og stod ud af sengen. Han begyndte at trave rundt i

værelset, som han altid gjorde, hver gang den slags tanker kom strømmende. Han gik ubehaget af sig.

Ad omveje havde han hørt, at Karl Anders havde uddannet sig til ingeniør. De mødtes helt tilfældigt for et års tid siden. Karl Anders, iført refleksvest og hjelm, inspicerede nogle røranlæg, som var ved at blive gravet ned i Oslo centrum.

Frølich havde gjort et stort nummer ud af det: At møde kammeraten igen under jorden i stedet for oppe i luften. De havde fundet tilbage til jargonen, havde jeket og udvekslet minder i nogle minutter, udvekslet telefonnumre og var blevet enige om, at de da for fanden måtte drikke en øl en dag.

Ingen af dem havde gjort alvor af at ringe. De gange, Franks tanker havde strejft kammeraten, havde han tænkt, at følelsen sikkert var den samme for dem begge to.

Men for fire uger siden var invitationen så dumpet ned i postkassen.

Tyve år er lang tid. Ting bliver mosgroede, forvitret og forsvinder efter tyve år. Det ubehag, han mærkede nu, beroede mest på, at han havde været single for længe. Det føltes mærkeligt at skulle møde alene op til den slags fester, når han var inviteret *med ledsager*. Invitationen var trykt på lækkert papir, og der var oven i købet anvisninger på den rette dresscode. De fleste gæster ville være godt gifte par eller samboer, og samtalerne ville uundgåeligt kredse om disse menneskers livsaksler. Børnene, hvilke morsomheder og guldkorn der trillede ud af de små hoveder, forældrenes problemer med babysittere, børnehavepædagogernes uduelighed, ubehjælpelige lærere og mangelfulde skolefritidsordninger. De par, som endnu ikke havde fået børn, ville tale om deres trendy feriemål og moderniseringsplaner, kvinderne ville underholde med deres egen fremmedgørelse over for partnerens vaner og uvaner, snorken eller maniske interesse for laksefiskeri, elgjagt eller fodbold, altid vinklet på en måde, så Frank Frølich – fordi han var enlig mand – ikke havde forudsætninger for at deltage i samtalerne. På den anden side var det altid sjovt at møde folk fra gamle dage. Efter et par glas var de fleste gode til at huske tilbage.

Stillet over for alternativet handlede valget om enten at ofre

en aften for gammelt venskabs skyld eller at ofre sin egen værdighed. Så det var bedre at ofre aftenen og bevare æren, havde han tænkt og taget den koksgrå smoking ud af skabet.

Gaven var allerede pakket ind, det han allermest selv kunne have ønsket sig: Samlede værker af Genesis med Peter Gabriel på cd. *From Genesis to Revelation, Nursery Cryme, Trespass, Fox-trot, Selling England by the Pound*, live-lp'en fra 1973, afsluttet med dobbeltalbummet over alle dobbeltalbummer: *The Lamb Lies Down on Broadway*. Næsten otte timers meditativ hjerne-massage på boks.

Festen blev holdt i et selskabslokale på Eiksmarka lige uden for Oslo.

Frank flottede sig med en taxi fra Oslo S. Taxichaufføren var irakisk kurder, som kendte vejene i Bærum lige så dårligt, som han talte norsk. GPS mestrede han heller ikke. Manden ville gladelig være kørt til Drammen eller Hønefoss, hvis ikke Frølich havde dirigeret ham med anvisninger fra bagsædet. Det var næsten lige så lyst som midt på dagen, da de svingede op foran indgangen, hvor brændende fakler vidnede om fest. Par efter par var på vej ind gennem døren, da han stod ud af bilen.

Ti minutter senere stod han med et glas cava i hånden og spejdede efter et kendt ansigt, mens han udvekslede almindeligheder med mennesker, han aldrig havde set før.

»Karl Anders og jeg gik sammen i Trondheim,« forklarede en høj, ranglet mand med følsom mund og tilbagestrøget hår. »Nu er vi nærmeste naboer!«

En køn pige med sorte proptrækkerkrøller fortalte, at hun havde arbejdet sammen med Karl Anders, inden han begyndte ved kommunen. Frølich fulgte hendes blik og opdagede sin gamle kammerat længere inde i lokalet. Karl Anders lignede sig selv, var omhyggeligt skødesløst klædt i sorte jeans og smokingjakke over en sort T-shirt med et velvalgt citat på brystet.

»Der har vi jo hovedpersonen,« sagde pigen med proptrækkerkrøllerne og smilede bredt, da Karl Anders løsrev sig og gik målrettet hen imod dem.

»Franken,« udbrød Karl Anders smilende, »hvor var det godt, du kunne komme. Ham her,« sagde han og lagde en arm om Franks skulder, boksede ham gemytligt i siden og grinede kammeratligt, »det er den fyr, jeg har kendt længere end nogen af jer andre!«

»Var det dig, der havde mørkekammer i kælderen i den boligblok, I boede i?« spurgte krøttoppen. Da Frølich nikkede, tilføjede hun: »Jeg har hørt *så* mange historier om dig og det mørkekammer. Passer det, at du havde en madras på gulvet dernede, *in case of nachspiel?*«

Frank Frølich følte sig aldrig godt tilpas ved at være centrum for fremmede menneskers opmærksomhed og smilede tvungent til hende.

»Jeg beklager,« sagde Karl Anders lettere beruset, »men jeg er nødt til at bortføre stjernen.«

Og så trak han Frank med sig. Frank greb fat om sin gamle vens nakke og gav den et klem.

»Til lykke med fødselsdagen, Karl Anders.« Han kunne endelig læse teksten på vennens T-shirt: *The worst crime is faking it – Kurt Cobain.*

»Du er den *eneste* af de gamle drenge, som er her, Franken.«

Frølich svarede ikke. De andre barndomsvenner havde været det halmstrå, han havde tænkt sig at klamre sig til, gensynet med gamle kammerater skulle redde ham gennem aftenen.

»Jeg har ikke inviteret nogen af dem,« sagde Karl Anders med svømmende øjne, »ingen andre end dig. Denne her dag er noget helt særligt for mig.«

»Selvfølgelig,« sagde Frølich udtryksløst.

»Den er optakten til mit nye liv,« sagde Karl Anders. »Jeg dropper det, jeg ikke gider være! Se,« hviskede han og pegede hen mod en gruppe kvinder, som stod og talte med ryggen til. »Damer er dejlige, Franken, damer er fanden tage mig dejlige! Men ikke for mig længere,« smilede han videre. »Jeg er blevet forlovet!«

Han vaklede hen mod kvinderne med armen om livet på Frølich.

En kvinde, klædt i en kort, sort, stramtsiddende kjole, vendte sig om. Hendes øjne spillede grønt i den dæmpede belysning.

»Veronika,« sagde Karl Anders, »hils på Franken. Min gamle ven Frank Frølich.«

Frølich greb Veronika Undsets slanke hånd.

I en brøkdel af et sekund gennemgik hendes ansigt en forandring. Øjnene udvidede sig og lyste af skræk, før hun igen var helt afslappet med det samme, indforståede blik, han havde set i bilen samme morgen.

Selv var han så overrasket, at han var usikker på, om hans stemme ville bære.

»Har vi ikke set hinanden før?« spurgte hun listigt.

Han tøvede et par sekunder. Registrerede fjernt, hvordan det opsatte hår blotlagde en fint buet hals.

»Du må vist hellere minde mig om, hvor og hvornår det var,« sagde han og så hende i øjnene, mens han slap hendes hånd. »Men lige præcis det, tror jeg nok, jeg ville have husket!« tilføjede han.

Hun tav, tog med begge hænder om sit glas og så ned i gulvet.

Karl Anders greb hende om livet og trak hende ind til sig. De klædte hinanden de to. En lidt rå type og hans fikse dame.

»Veronika og jeg skal giftes til april,« sagde han. »I Rom, hvad siger du så, Franken?«

Frank Frølich rystede på hovedet.

»Jeg vil gerne have dig som min forlover.«

Frank smilede til dem. Det kunne være champussen eller måske bare trængsel i lokalet, men det susede let for hans ører. Han drak resten af den boblende væske. Karl Anders fremtryllede et nyt glas i samme øjeblik.

»H-hm.« En stemme rømmede sig højt og påtaget.

Frølich vendte sig om. Ved siden af Veronika Undset stod en kvinde med korngul pagefrisure. »Hej,« sagde hun og rakte hånden frem. »Jeg hedder Janne og er din borddame!« Så brast hun i latter og gav ham en følelse af, at aftenen var reddet.

Spisebordet strakte sig over to værelser gennem en bred døråbning, som dog ikke kunne forhindre, at selskabet blev delt op i

to afdelinger. Heldigvis skulle Frank og Janne sidde i afdelingen uden værtspær og toastmaster. Der blev serveret tapas fra en opulent buffet, og snakken gik højt omkring bordet og i madkøen. Han blev siddende og ventede, til de fleste havde forsynet sig. Det samme gjorde Janne, som fortalte, at hun var enlig mor til en dreng på næsten nitten. »Jeg kom i ulykke,« fnisede hun, da han gjorde store øjne. »Jeg var seksten.«

»Tager du gas på mig?«

Hun kneb munden sammen og rystede let på hovedet. »Læser du ikke ugeblade? Den del af mit liv var som en dårlig film, baseret på en endnu dårligere novelle. Jeg arbejdede som aupair i Frankrig. Han var ti år ældre end jeg, havde en spændende tatoivering på overarmen og den slags. Han stod bag disken i en bar i Montpellier – men smuttede, da han havde bollet mig tyk. Nej, det er ikke nogen joke. Min og Kristoffers historie er fuld af kli-cheer, men der er da blevet mennesker ud af os.«

De skålede. Det glimtede i de grå øjne, når hun smilede med de fyldige læber og blottede en lille ujævnhed ved venstre hjørnetand. Den gjorde smilet ladet.

»Kristoffer, det er altså min søn.«

De nåede lige akkurat at forsyne sig, inden toastmasteren i den anden ende af langbordet rejste sig og aflirede nogle velforberejdede morsomheder, som sendte bølger af små latterudbrud rundt om bordet. Frank havde nogle øjeblikke leget med tanken om, at han måske burde tage mod til sig og sige et par ord i betragtning af, at der ikke var andre af barndomsvennerne til stede. Men, tænkte han, når Karl Anders retoucherer en så stor del af sin fortid væk, er det ikke høfligt af mig at modarbejde ham. Hvis han gerne ville have, at jeg skulle fortælle om gamle dage, havde jeg vel fået en opfordring. Han besluttede sig for at lade være. Da toastmasteren var færdig med at sige velkommen, steg lyden af summende stemmer igen.

»Skal du ikke spørge, hvad jeg laver?« spurgte hun.

»Jeg tænkte bare, at jeg ville begynde i en lidt anden ende,« sagde han og prøvede at virke sofistikeret, »for eksempel med at spørge, hvad der er din livret.«

»Vaffler og champagne,« smilede hun. »Det første, man lærer

om vin i Frankrig, er, at champagne går til alt.« Hun blinkede. »Champagne er for kvinder, hvad mælk er for små børn. Næste spørgsmål.«

»Ville du savne dit arbejde, hvis du var på en øde ø?«

»Man kunne også spørge, hvad der overhovedet var at foretage sig på en øde ø,« parerede hun. »Hvor ligger den?«

»Hvis det var mig, der måtte bestemme, i Caribien,« sagde han.

»Er det nu, jeg skal sige, at jeg elsker at holde ferie i Grækenland?«

»Hvis dét er lige dig, så ja.«

Toastmasteren rejste sig op igen og slog på sit glas med en gaffel.

»Kao Lak,« hviskede hun hurtigt. »Mit drømmested i Thailand. For resten beskæftiger jeg mig med regnskaber, men jeg er ikke lige så tør og firkantet, som myterne om regnskabsfolk vil have os til at være.«

Frank mærkede næsten ikke, at tiden gik. Janne fortalte, at hun kendte Veronika fra dengang, de begge gik i gymnasiet på Nadderud. Veronika var flyttet til Bærum fra et eller andet sted på Oslos østkant. Janne havde været nogle år bagud på grund af sønnen og havde afsluttet sin uddannelse i en alder af fireogtyve år. Hun og Veronika var lige gamle og havde fundet sammen i en fælles frustration over deres medstuderendes barnlighed. Siden havde de holdt kontakt, og nu var det Janne, som førte venindens firmaregnskab.

»Hvorfor var Veronika flere år ældre end de andre i klassen? Jeg mener, du havde jo din søn at slås med, men ...«

»Har vi ikke alle sammen noget *at slås med*?« spurgte hun som svar. »Hvad med dig selv og det mørkekammer, jeg har hørt så meget om? Jeg er spændt på den *rigtige* historie.«

Den rigtige historie, tænkte han og faldt i staver.

»Hvad er der?«

»Ikke noget.«

»Jeg kan da *se*, at der er *noget*.«

»Kan du huske, at det kinesiske politibureau engang lagde hele skylden for kulturrevolutionen på den såkaldte firebånd?«

spurgte Frølich. »De omskrev til og med historien, retoucherede de fire væk fra billeder og den slags. Man så en lang række prominente personer og et hul, der hvor de fire havde stået.«

»Men hvad har det med dit mørkekammer at gøre? Foretog du også retouchering?«

Frank tog sit glas. »Jeg er bare lidt usikker på, hvor behageligt det egentlig er at være det eneste vidne fra fødselarens ungdomstid.«

Det var over midnat, da middagen var forbi. Han og Janne satte sig i en sofa og drak kaffe og avec. Og derefter flere avec'er. Musikken blev højere i løbet af natten, men ingen dansede. Folk sad rundt omkring i grupper og snakkede. Først da enkelte rundt om dem begyndte at bryde op, indså Frank, at han havde tilbragt hele aftenen sammen med Janne og dårligt nok vekslet et ord med andre. Hun blinkede, da han fortalte hende om sin observation. »Det er lidt sent at gøre noget ved det nu,« sagde hun. »Folk er ved at gå.«

»Jeg burde nok også ringe efter en taxi,« sagde han.

»Vi kan splejse.«

De opførte sig næsten som et ægtepar. Da hun sparkede selskabsskoene af og skiftede til støvletter, stod han pænt ved siden af og holdt hendes taske. De sagde farvel til værtsparret samtidigt. Veronika Undset gav veninden et knus og vendte sig derpå mod Frølich og omfavnede også ham.

Klokken var blevet lidt over tre om natten, da han holdt den tilkaldte taxis bagdør for hende. »Det var nok det, jeg tænkte,« sagde hun og fik sig bugseret ind på bagsædet. Han lukkede døren, gik rundt om bilen og satte sig ind i den modsatte side.

»At du var en gentleman,« sagde hun og fnisede, idet de udvekslede et blik. »Eller er det bare dit scoretrick – at holde døren for damerne?«

»Høvik,« sagde han til chaufføren, som startede bilen. »Først til Høvik,« tilføjede han skyldbetonet.

Frank lænede sig tilbage i sædet. Åndede ud. Det var overstået.

Det havde været en fin aften. Nu sad han i en taxi sammen med en dejlig dame.

Chaufføren holdt en høj hastighed. Da bilen foretog et skarpt sving, lod hun sig følge med af centrifugalkraften og ind i hans armhule. »Men dog!« hviskede hun ironisk og så op. Han smagte forsigtigt på hendes læber.

Stilheden sænkede sig over bagsædets halvmørke. Da de endelig besluttede sig for at trække vejret, trak hun sig tilbage til sit hjørne.

Bilen nærmede sig Høvik Kirke.

Hun tog hans hånd. »Jeg kan ikke lide, at den slags ting udvikler sig for hurtigt,« sagde hun, da han fandt det grå blik i halvmørket.

Hun rømmede sig og tilføjede: »Og for øvrigt er Kristoffer hjemme.«

»Du behøver ikke finde på undskyldninger,« sagde han. »Jeg kan invitere dig ud.«

Hun lod sig glide ind i hans arm igen. »Kan du?«

»Drej her,« sagde hun lidt senere til chaufføren.

»Hvad med –«

Hun rystede på hovedet. »Kan du ikke ringe til mig?«

Bilen standsede. De var fremme. Han så ud på et hønsenets-hegn omkring et ældre parcelhus.

»Her bor du altså,« sagde han og så på hende. Hun strakte sig frem og kysede ham let. Sekundet efter var hun ude og løb ind uden at se sig tilbage.

»Ryen,« sagde han til chaufføren, som satte bilen i gear. »Samme vej tilbage gennem hele byen.«